

Chương 1

Lâm giận quá. Giận hết sức là giận. Nhưng nếu hỏi nó đang giận ai thì chắc nó cũng không biết. Nó chỉ biết là nó đang giận. Xấu hổ nữa. Xấu hổ ghê lắm. Tại nó đang bị phạt mà.

Sáng nay, Lâm bị thầy Khuê dạy môn công nghệ phạt đứng tại chỗ cho đến khi có chuông đổi tiết mới được ngồi xuống. Chỉ vì cái tội nhẹ hều: giật tóc nhỏ Xuyên Chi.

Giật tóc bạn gái để bạn gái la oai oái là chuyện có gì ghê gớm đâu, đứa con trai nào mà chả có lúc nghịch như thế. Nhưng khổ nỗi nạn nhân của Lâm sáng nay lại là lớp trưởng Xuyên Chi. Giật tóc lớp trưởng khác với giật tóc một đứa không phải là lớp trưởng: tội nhẹ lập tức trở thành tội nặng, con kiến lập tức hóa thành con voi ngay.

Trước khi làm lớp trưởng thì thế nào không biết, nhưng từ khi làm lớp trưởng từ năm lớp sáu đến nay, Xuyên Chi chưa bị ai giật tóc bao giờ. Đứa nào mà dám giỡn mặt lớp trưởng kia chứ! Cho nên thằng Lâm làm Xuyên Chi bất ngờ

quá. Đang thủ thi trò chuyện với nhỏ Thủy Tiên, Xuyên Chi bỗng nghe đâu nhói trên đỉnh đầu, thế là nó thét lên be be như bị ai cắt cổ.

Xuyên Chi ôm đầu quay phắt lại:

- Lâm!

Lâm không đáp, lầm lì đi thẳng về chỗ ngồi.

- Bạn làm trò gì vậy? - Xuyên Chi hét âm, thái độ của thằng Lâm khiến nó tức sôi.

Hết giờ chơi, tụi bạn đang lục tục kéo nhau vô lớp, thấy có trò vui liền bu lại coi.

Xuyên Chi hét đến lần thứ hai, thằng Lâm vẫn không đáp tiếng nào.

Lâm thả người rơi phịch xuống ghế như người ta thả một cục đá, rồi cũng như cục đá, nó im ru bà rù. Không phải là Lâm không muốn đáp lời Xuyên Chi, nhưng thực ra nó không biết đáp như thế nào. Vì người nó định kéo tóc là Thủy Tiên chứ không phải Xuyên Chi. Nó đã thò tay ra rồi, bàn tay nó sắp chạm đến đỉnh đầu Thủy Tiên rồi, nhưng đến phút chót không hiểu sao nó lại không dám. Thế là nó chuyển qua kéo tóc đứa ngồi bên cạnh, quên mất đứa ngồi bên cạnh là lớp trưởng của nó. Thế mới tai họa.

Xuyên Chi thấy thằng Lâm bị điếc đột xuất thì giận lắm. Nó bước ra khỏi chỗ ngồi, dùng dùng đi thẳng tới bàn thằng Lâm. Không biết nó có định bóp cổ Lâm hay không nhưng vẻ mặt của nó rất giống vẻ mặt của kẻ sắp sửa giết người.

Nếu lúc đó Xuyên Chi bóp cổ thằng Lâm thiệt thì không biết chuyện gì sẽ xảy ra. Rất may, Lâm còn một đứa bạn chí cốt sẵn sàng “cứu khốn phò nguy” là Quới Lương.

Quới Lương bước vô lớp đúng lúc thằng bạn nó không biết phải phản ứng thế nào trước cơn bùng nổ chưa từng thấy của nhỏ lớp trưởng.

- Ê, con gái không được ăn hiếp con trai à nha!

Tiếng thằng Quới Lương vang lên kịp lúc khiến Xuyên Chi chậm bước lại.

Xưa nay chỉ có con trai bắt nạt con gái, nhưng thằng Quới Lương bí quá đành buột miệng nói ngược để cứu bồ.

Hôm đó, Quới Lương lẽ ra đã cứu được thằng Lâm nếu thấy Khuê không thành linh bước vào.

Sau khi tìm hiểu đầu đuôi, thấy kêu Lâm đứng lên.

- Sao em lại giật tóc bạn Xuyên Chi?

Thấy hỏi và cả lớp ngạc nhiên thấy thằng Lâm đứng nín khe. Lâm là chúa mồm mép, xưa nay chẳng có chuyện gì mà nó không đối đáp được. Câu hỏi của thầy Khuê là dạng câu hỏi để mà hỏi, với câu hỏi đó bất cứ phạm nhân nào cũng chạy tội được “thưa thầy em lỡ tay” hoặc dễ dàng nặn ra vẻ mặt thành khẩn “thưa thầy em biết lỗi rồi” và thầy Khuê cũng chỉ cần thằng Lâm mở miệng nói qua loa thế thôi, nhân đó trách mắng vài câu rồi tha bổng cho nó.

Cả lớp đều biết vậy. Cho nên cả lớp đều không biết tại sao thằng Lâm không chịu chộp lấy chiếc phao to dùng thầy Khuê vừa liệng ra cho nó.

Ngay cả thầy Khuê cũng ngạc nhiên:

- Sao, em trả lời thầy đi chứ?

Thằng Lâm vẫn như người ngậm hột thị, trông bộ tịch của nó cứ như thầy Khuê đang hỏi nó bằng tiếng Ả Rập hay tiếng Ấn Độ.

- Thôi được rồi. - Thái độ ù lì của đứa học trò làm thầy Khuê phát cáu, từ ngạc nhiên thầy chuyển sang bực bội - Nếu không có gì để nói thì em đứng đó cho đến hết tiết học.

Thầy quay nhìn đám học trò còn đùn cục ở giữa lớp, vẫy tay:

- Các em vào chỗ đi.

Lúc chen vô chỗ ngồi, Quới Lương đá khế chân Lâm:

- Bữa nay mày làm sao thế?

Lâm vẫn không mở miệng, chỉ gừ gừ trong cổ họng như một con sói con khiến Quới Lương nín thình.

Hải quần ngồi bàn trên, quay đầu định hỏi Lâm nhưng thấy thằng này mặt mày chằm dằm một đống, cũng đành thờ dài quay lên.

Nói tóm lại là từ khi “gây án”, Lâm không hề nói một tiếng nào. Nó không đáp lời Xuyên Chi, không đáp lời thầy Khuê, không đáp lời Quới Lương. Và nếu cả lớp xúm vào hỏi nó thì chắc chắn nó cũng sẽ không đáp lời cả lớp. Thằng Lâm á khẩu rồi. Cái đứa liến thoắng mọi bữa biến đầu mất, chỉ còn lại cái gì giống như cái cột nhà đứng ngay chỗ đó.

*
* *
*

Lâm giận quá. Giận hết sức là giận. Nhưng nếu hỏi nó đang giận ai thì chắc nó cũng không biết. Nó chỉ biết là nó đang giận. Máy câu này tác giả mới viết cách đây vài trang, nhưng chỉ cần khoảng thời gian viết vài trang sách, tâm trạng thằng Lâm đã khác rồi. Không khác nhiều lắm, nhưng rõ ràng có thay đổi chút xíu. Giận thì Lâm vẫn giận, và trong khi giận thì Lâm có nghĩ ngợi (đang nghĩ ngợi chưa ra đầu ra đũa nên

nãy giờ nó không thiết trả lời và giải thích bất cứ điều gì với ai đó thôi), và sau một lúc nghĩ ngợi thì nó biết là nó đang giận ai rồi: Nó đang giận chính nó.

Nó giận nó trước tiên là vì nó chợt nhận ra nó hèn nhát quá. Nó đã định giật tóc con nhỏ Thủy Tiên nhưng cuối cùng nó đã không dám “xuống tay”. Còn tại sao nó chùng tay vào phút chót thì nó cũng không cắt nghĩa được, vì xưa nay chưa bao giờ nó trải qua trường hợp tồi tệ như vậy. Xưa nay, Lâm đã thích là làm. Thích mà không làm hoặc không dám làm thì đâu xứng là thủ lĩnh băng “tứ quậy”.

Thế mà hôm nay nó đã không làm được điều nó muốn làm, chuyện có nằm mơ nó cũng không bao giờ nghĩ tới. Cho nên nó mới giận nó. Chứ nhỏ Xuyên Chi găm gù với nó thì đúng rồi, thầy Khuê phạt nó lại càng đúng. Nếu nó là thầy Khuê thì nó cũng bắt nó đứng tại chỗ suốt tiết học thôi, có khi còn bắt chép phạt một trăm lần câu “Em hứa sẽ không bao giờ giật tóc bạn gái nữa” không chùng.

Lâm khẽ liếc mắt lên chỗ Thủy Tiên ngồi, chợt nhận ra nó không chỉ giận nó. Nó giận cả Thủy Tiên, mà có lẽ Thủy Tiên mới là người đáng cho nó giận hơn ai hết. Chính Thủy Tiên mới là thủ phạm đưa đẩy nó đến tình cảnh này.

Lâm nhớ lại hôm nó gặp Thủy Tiên ở quán kem Mickey trên đường Bùi Thị Xuân. Cho đến lúc đó nó vẫn định ninh con nhỏ Thủy Tiên, tức ân nhân Mai Giáng Tuyết của nó trong game Giang Hồ Thánh Chiến, là một con nhỏ xa lạ: Thủy Tiên nói với nó là cô bé đang học trường Nguyễn Hữu Huân ở tuốt ngoài Thủ Đức.

Cho nên lúc chia tay với bọn Quý ròm ở quán cà phê bên

kia đường, Lâm lật đặt đút đầu vô quán Mickey, vừa đảo mắt một vòng đã lập tức ngó người ra. Ngay lúc đó, Lâm vẫn chưa nhận ra Thủy Tiên trường Nguyễn Hữu Huân chính là Thủy Tiên trường Đức Trí. Đơn giản vì điều đó hoàn toàn không nằm trong tâm trí của nó. Nó chỉ thấy ngờ ngờ, thấy con nhỏ đang ngồi một mình ở chiếc bàn sát vách sao trông quen quá.

Lâm cẩn thận đánh mắt một vòng nữa, cố tìm xem ngoài con nhỏ trông quen quen đó còn có nhân vật nào “khả nghi” nữa không, nhưng vô ích.

Khi Lâm nhìn về phía Thủy Tiên lần thứ hai thì bắt gặp Thủy Tiên đang nhìn mình.

- Ôi, Lâm! - Thủy Tiên kêu lên, đôi môi nó vẽ thành hình chữ O, đầy sừng sốt, làm như bây giờ nó mới nhìn thấy Lâm.

Lâm cũng kinh ngạc không kém:

- Là... là... bạn... à?

Thủy Tiên tiếp tục vờ vịt:

- Là mình đây! Còn bạn, sao bạn lại là bạn được há?

- Ờ... ờ...

“Ờ, ờ” không phải là mẫu câu quen thuộc với một đứa mồm mép như Lâm. Nhưng lúc này nó không nghĩ ra một câu nào hay hơn. Nó “ờ, ờ” và lóng ngóng bước về phía Thủy Tiên, lóng ngóng kéo ghế và lóng ngóng ngồi xuống.

- Lạ ghê! - Thủy Tiên nheo nheo mắt - Mình thật không ngờ Kẻ Thần Bí là Lâm.

Lâm cựa quậy người trên ghế:

- Tôi đã cho Thủy Tiên biết tên rồi mà.

- Nhưng trên đời này thiếu gì người tên Lâm. - Thủy Tiên

tặc lưỡi - Làm sao mình biết được bạn là Lâm 10A9 trường Đức Trí?

- Tôi cũng thế. - Lâm liếm môi - Tôi cứ nghĩ Thủy Tiên học ở ngoài Thủ Đức.

- Minh đùa thôi. - Thủy Tiên mỉm cười.

Tự nhiên Lâm cảm thấy ngỡ ngàng. Nó không biết nói gì nữa. Bây giờ nó mới thấy con nhỏ Thủy Tiên trông xinh tẹt. Môi hồng hồng, hai má cũng hồng hồng. Cặp mắt Thủy Tiên sáng ời là sáng. Nó chỉ hơi mập chút thôi. Nhưng mập đâu phải là xấu. Như Thủy Tiên nè, vuông vuông, tròn tròn, trông cũng hay hay.

Đang ngỡ ngàng, Lâm chuyển sang ngỡ ngàng. Nó chợt bắt gặp mình đang làm luật sư không công cho Thủy Tiên. Lại bào chữa cho “nhan sắc” của “đương sự” nữa mới kỳ cục chớ! Và khi nhớ tới chuyện Kẻ Thần Bí nâng nặc đòi cưới Mai Giáng Tuyết làm vợ thì mặt Lâm đã giống một củ cải phơi khô lắm rồi.

Thủy Tiên nhìn Lâm, không hiểu thằng này đang nghĩ gì trong đầu mà mặt mày đỏ tía như thế. Nó ngạc nhiên thấy thằng bạn áo quần bảnh bao đang ngồi trước mặt nó đây không giống chút gì với thằng Lâm nghịch phá nổi tiếng trong lớp. Gánh nặng trách nhiệm trên vai nó bỗng nhiên nhẹ đi nhiều. Lúc nhỏ Hạnh nhờ nó đi gặp thằng Lâm, Thủy Tiên tuy sốt sắng nhận lời nhưng bụng vẫn lo lo. Nó biết Lâm là đứa lanh lợi, nếu Lâm hỏi mà nó đối đáp không khéo, chuyện nó đội lốt Mai Giáng Tuyết sẽ lộ ra tức thì.

Nhưng bây giờ thì có một thằng Lâm khác đang ngồi đối

diện với nó. Thằng Lâm này trông nhút nhát, khờ khạo làm sao! Khỏe ời là khỏe! Thủy Tiên sung sướng nhủ bụng và nói:

- Kêu kem ăn nhé, Lâm.

Lâm gật đầu:

- Ờ.

Cuộc đối thoại y như bê từ trong game Giang Hồ Thánh Chiến ra ngoài đời. Kẻ chủ động vẫn là nữ hiệp Mai Giáng Tuyết, còn đáng mày râu Kẻ Thần Bí chỉ biết ừ ào phụ họa.

- Lâm ăn kem gì? - Vãn Thủy Tiên chủ động.

- Kem gì cũng được. - Còn Lâm vẫn trả lời chán ngắt.

Lâm cũng thấy chán mình. Nhưng nó không biết làm sao. Nó cảm thấy như có một miếng băng keo vô hình đang dán ngang miệng nó. Trước khi ra khỏi nhà, Lâm hình dung cuộc gặp gỡ sẽ khác kia. Người rụt rè, bẽn lẽn sẽ là Thủy Tiên. Vì Thủy Tiên là con gái. Vì Thủy Tiên thích nó đến mức cất công chạy tuốt từ Thủ Đức vô đây để... hẹn hò. Trong game, Thủy Tiên che chở cho nó. Nhưng ra ngoài, chính nó sẽ che chở cho Thủy Tiên.

Nhưng rốt cuộc Lâm ngán ngẩm nhận ra chẳng có chút gì giống như vậy. Lâm tưởng tượng một đảng, thực tế diễn ra một nẻo. Chẳng qua vì con nhỏ Thủy Tiên đang ngồi cười toe toét trước mặt nó không phải là con nhỏ “mê tí” nó như nó vẫn tưởng.

Lâm gặm đầu xuống bàn, chiếc muỗng đi qua đi lại giữa ly kem và đòi môi nó một cách máy móc. Lâm cố bắt mình mở miệng nhưng đầu nó lại chẳng nảy ra được một ý tưởng nào.

Đột nhiên Lâm vỗ đùi đánh đét, reo lớn: